

РЕШЕНИЕ

№ 6610

гр. София, 04.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 21.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **7921** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. М. А., гражданин на Р. И., с адрес за призоваване: [населено място],[жк], [жилищен адрес]00 срещу Решение № 515/17.07.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Навеждат се доводи, затова че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил събраните доказателства и не е взел предвид обстоятелството, че обстановката в И. непрекъснато се влошава, което е видно и от изготвените от самия него справки. Според оспорващия по време на проведеното административно производство не са взети предвид аргументите му защо не иска да се върне в И.. Развити са пространни разсъждения относно това, как следва да се тълкува чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с решение, постановено по дело № С-465/2007 г. на СЕС, според което търсещият закрила не е длъжен да доказва, че е индивидуално застрашен в страната си по произход. Цитирани са информации от общодостъпни източници, касаещи обстановката в И. и по-специално в [населено място]. А. твърди, че след напускането му на страната, опасността от религиозна война там е станала още по-голяма. През 2010 г. е бил убит баща му. Преди това той е имал проблеми, произтичащи от факта на нетърпимост на кюрдите към арабите, какъвто е той. В областта, където е живял той, няма сила, която да противодейства на въоръжените групировки и същите упражняват безконтролно насилие над цивилното население.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и поддържа жалбата си.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт С. оспорва жалбата.

Участвалият в производството прокурор, дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № 669/03.05.2011 г. до Държавната агенция за бежанците Н. А. М. А., гражданин на Р. И. е поискал предоставяне на закрила. Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 3640/03.05.2011 г.

Молбата е последваща по смисъл § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

Чужденецът твърди, че е напуснал легално И. в през м. декември 2008 г., преминавайки в Т.. Там е живял няколко месеца, след което с помощта на трафиканти е пресякъл „зелената граница” с Б..

Производството е проведено в Регистрационно-приемателен център - [населено място].

На 03.05.2011 г. с А. М. А. е проведено интервю, резултатите от което са обективирани в протокол № УП 3640 от същата дата, при което той е описал бежанската си история. Оспорващият твърди, че през 2011 г. е имал намерение да се върне в И., заедно с роднините си, които до тогава се намирали в С.. Те отпътували преди него, но когато пристигнали в К., започнали да получават заплашителни писма от неизвестни лица с искане за плащане на откуп. Този факт мотивирал оспорващия да подаде отново молба за убежище.

Видно от писмо № Т-1965 от 09.05.2011 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на А. М. А., в случай че същия отговаря на условията по ЗУБ.

С решение № УП 74/09.05.2011 г. на интервюиращ орган при ДАБ, молбата на А. е отхвърлена.

С решение № 3522 от 14.07.2011 г. на АССГ, I отделение, 3 състав е обявена нищожността на решение № УП 74/09.05.2011 г. и преписката е върната за произнасяне на компетентния орган в лицето на Председателя на ДАБ.

При подновеното административно производство оспорващият е представил здравно разрешение, издадено Н. М. А. за практикуване на професия, смъртен акт на Ш. М. А., в който като причина за смъртта е отбелязано огнестрелни рани, разрешително за носене на оръжие, издадено на името на А. М. А. и писмо, за което се твърди, че е съставено от групировката А. А. и съдържа смъртни заплахи за М. А. М..

На 02.08.2011 г. с оспорващия е проведено повторно интервю, в което същият подробно е описал бежанската си история и причините, поради които желае да остане в Б.. А. твърди, че след 2004 г. е опитвал многократно да си намери работа в К., включително и да започне частен бизнес. Бил е служител в охранителна фирма, занимаваща се с придружаване на доставките на бензин в К., но напуснал, защото го е било страх. Отворил сладкарница, но един ден бил отвлечен от силите за сигурност в К.. При последвалата престрелка с американските сили бил освободен, но получил

огнестрелна рана в слабините, от която се лекувал дълго. Част от хората, които го отвлели, били заловени, но А. отказал да свидетелства в съда срещу тях, защото го било страх. След инцидента родителите му решили да напуснат И.. Оспорващият заминал за Т. с редовна виза, а останалите членове на семейството му се установили в С.. През 2009 г. баща му се върнал, за да продаде притежавания от него в К. цех за сладолед. В началото на 2010 г. братът на А. бил застрелян от неизвестни лица. А. сочи, че не може да се върне в К., защото го е страх от един от хората, които са заплашвали и отвлели – М. Д. А., който имал много голямо влияние там.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Към събрания доказателствен материал са приобщени писмо № 1588/29.05.2009 г., изготвено от Върховния Комисариат по бежанците при ООН /ВКБООН/, относно насоки за определянето на критериите за оценка на нуждата от закрила на граждани на И., резюме на бележките относно насоките за определянето на критериите за оценка на нуждата от закрила на граждани на И. от 2009 г. на ВКБООН и справка № 01-5802/31.10.2012 г., относно актуалната обстановка в [населено място], както и други справки от 2011 г. относно общата обстановка в И. и [населено място].

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решение № 515/17.07.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС е било съобщено на А. М. А. лично на 02.08.2012 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 16.08.2012 г. /вх. № УП-3640/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 87 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че А. М. А. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От приетите като писмени доказателства по делото справки се установява, че обстановката в управляваните от регионалното правителство на К. северни провинции е останала в най-голяма степен незасегната от падането на режима на С. Х.. Властите като цяло са в състояние да осигурят сигурност и закрила на жителите на региона. Според становището на Върховния комисариат по бежанците при ООН в тези райони има религиозна и етническа толерантност и защитени правата на етническите и религиозни малцинства. Няма данни за възникнали проблеми със завърнали се там лица, които са търсили закрила в други страни. Европейските страни като цяло намират ситуацията в тази част на И. за стабилна, като правителството е в състояние да осигури живота и сигурността на гражданите. В областта се наблюдава бурен икономически растеж и просперитет. Там намират постоянно убежище хора от други райони на И., където сигурността е нестабилна и опасна.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите А. М. А. доводи, касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият по никакъв начин не е доказал твърденията си, че при връщането си в И. ще бъде подложен на преследване или че животът му ще бъде поставен в опасност. Независимо от получено раняване на А., според настоящия съдебен състав няма данни при какви обстоятелства наистина се е случило това. Недоказани са твърденията за заплахи и изнудване от страна на лицето М. Д. А., което е участвало в отвличането на А. според него. При проведените интервюта търсещият закрила не е изложил достатъчно убедителни и основателни аргументи, които да дадат възможност на компетентния административен орган да упражни дадените му от закона правомощия и да й предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. При нито едно от дадените обяснения в хода на административното производство и тези дадени пред съда А. не посочва, че е бил подложен на преследване от страна официалната власт или от някаква друга организация, на която държавата не може да противодейства. Факт е, че той не е задържан нито от полицията, а твърдения за оказано насилие от страна на някаква организация, поради неговата етническа, религиозна или политическа принадлежност остават недоказани. Според съда дори да се приемат за частично верни, проблемите на А. в И. са по-скоро от криминално естество, а не от характер, позволяващ да се приеме, че същият е бил подложен на системно преследване, което да му даде възможност да получи статут на бежанец. Представеното писмо от организацията А. А. също не може да удостовери, че А. би бил подложен на преследване или насилие, още повече, че същото не е отправено до него, а до М. А. М.. Дори и да се приеме, че оспорващият няма да се чувства сигурен в [населено място], където е живял, за същият съществуват достатъчно възможности да живее на друго място в Иракски К., където не би имало посегателства над него. Не е без значение и факта, че приведените интервюта А. е дал противоречива информация относно, причините за напускането на И. и относно случилите се след това събития. Навсякъде той твърди, че през 2010 г. е убит брат му, докато в жалбата се сочи, че е убит баща му.

По изложените съображения не може да се приеме, че са налице материално-правните предпоставки по чл. 8 от ЗУБ, даващи възможност на компетентния орган да упражни правомощията си, удовлетворявайки молбата на търсещия закрила.

От друга страна според общоприетите критерии на Върховния Комисариат за Бежанците на ООН, преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и следва да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той. Подробни съображения в тази насока са изложени и в публикуваните на интернет-страницата /електронен адрес: www.unhcr.org/ на Комисариата доклади за обстановката в И.. В тази връзка повечето европейски държави разглеждат на индивидуален принцип молбите на иракските граждани за предоставянето на закрила, видно от посочената справка, вземайки като основен критерий за тяхната основателност, мястото от където произхождат кандидатите. Посочено е, че следва да се предоставя закрила на граждани на И. с произход от централните и южните райони на страната, като се прецени дали те не принадлежат към някоя уязвима група. Съдът не може да възприеме безрезервно това мнение, защото мнението на ВКБООН е от 2009 г., а ситуацията в И. е динамична и без съмнение се е променила за изминалите три години.

От приложените по преписката справки не се установява, в момента в И. да е налице въоръжен конфликт, при който мирното население да е подложено на безогледно насилие. Терористичните атаки са по-скоро с инцидентен характер, като властите в страната, макар и не винаги успешно, прилагат мерки за тяхното предотвратяване. Мирното население, макар, че потенциално може да пострада от тези прояви на тероризъм, като цяло не е заплашено ежедневно, а и в страната съществуват достатъчно места, където няма нападения и където би могло да се живее спокойно. Тези обстоятелства мотивират съда да приеме, че в момента в И. и в частност в К. има условия за сравнително безопасен и нормален живот.

По изложените съображения съдът намира, че на А. М. А. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

По отношение на доводите, че чужденецът живее вече много време в страната и желае да остане тук и да живее спокойно, съдът намира, че същите биха били релевантни в едно производство по предоставяне на разрешение за пребиваване в Р. Б. по реда на ЗЧРБ, поради което същите не следва да бъдат обсъждани.

Съдът намира, че следва обърне за пореден път внимание на председателя на ДАБ за голямото забавяне при издаването на решенията му. При приложение, че последното интервю с А. е проведено през август 2011 г. и други доказателства реално след това не са събрани, е необяснимо бездействието на административния орган в продължение на почти единадесет месеца. То пример за лоша административна практика и несъмнено е в противоречие както с интересите както на българската държава, така и с тези на търсещите закрила лица.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Ответникът по оспорването не е поискал присъждане на разноски, затова на същия такива не са дължат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А., гражданин на Р. И., с адрес за призоваване: [населено място],[жк], [жилищен адрес]00 срещу Решение № 515/17.07.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Р. Б..